

I.

Netko me slijedio.

Bilo je to pomalo ironično jer sam posljednjih nekoliko tjedana ja slijedila druge. Barem nije bio strigoj. Već bih znala da jest. Novija posljedica toga što sam od sjenke poljubljena bila je sposobnost da osjetim prisutnost nemrtvih — nažalost, napadajima mučnine. Ipak, cijenila sam to što me tijelo upozorava na opasnost i osjetila sam olakšanje što moj večerašnji progonitelj nije suludo brz i opak vampir. U posljednje vrijeme borila sam se s dovoljnim brojem takvih i nekako sam htjela slobodnu večer.

Zaključila sam da me slijedi dhampir poput mene, vjerojatno netko iz kluba. Doduše, ova se osoba kretala malo manje neprimjetno nego što bih očekivala od dhampira. Koraci su jasno odzvanjali pločnikom mračnih sporednih uličica kojima sam hodala i jednom sam načas opazila nečiju sjenu. Ipak, kada se uzme u obzir moje nepromišljeno ponašanje, dhampir je bio najvjerojatniji krivac.

Sve je počelo ranije u Slavuju. To nije pravo ime kluba, samo prijevod. Pravo ime je nešto na ruskom što ja ne mogu izgovoriti. Slavuj je u SAD-u bio poznat među bogatim morojima koji su putovali u inozemstvo i sada sam razumjela zašto. Bez obzira na doba dana, ljudi su u Slavuju bili odjeveni kao da su na carskom balu.

I cijeli je klub izgledao poput nečega iz starih carskih dana Rusije. Zidovi od bjelokosti bili su ukrašeni arabeskama i reljefnim dekoracijama. Jako me podsjećalo na Zimski dvorac, rezidenciju iz vremena kada su Rusijom još upravljali carevi. Razgledala sam ga po dolasku u Sankt Peterburg.

U Slavuju su raskošni svijetnjaci u kojima su gorjele prave svijeće svjetlucali i rasvjetljavali zlatne ukrase, tako da je i pri slabom svjetlu cijeli prostor blistao. Veliki restoran bio je ispunjen stolovima i separeima presvučenim baršunom, a postojao je i dio s foteljama i bar gdje su se ljudi mogli družiti. Tamo bi se kasno navečer smjestio bend i parovi bi se okupili na plesnom podiju.

Kada sam prije nekoliko tjedana stigla u grad, nisam se potrudila otići u Slavuj. Bila sam dovoljno arogantna da mislim kako ću smjesta pronaći moroja koji će me uputiti prema Dimitrijevu rodnom gradu u Sibiru. Bez drugih tragova o tome gdje bi on mogao biti, odlazak u njegov rodni grad bio je najbolja šansa da mu se približim. Samo, nisam znala gdje je to i zato sam tražila moroja koji će mi pomoći. U Rusiji ima puno dhampirskih gradova i zajednica, ali u Sibiru ih gotovo i nema. Zato sam vjerovala da će većina lokalnih moroja znati o kojem se mjestu radi. Nažalost, ispostavilo se da se moroji koji žive u ljudskim gradovima znaju dobro sakriti. Provjerila sam sva mjesta koja su mi izgledala poput mogućih morojskih okupljališta, ali nisam ništa pronašla. A moroji su mi trebali da dođem do odgovora.

Tako sam počela vrebati u Slavuju, što nije bilo lako. Teško je osamnaestogodišnjoj djevojci uklopiti se u jedan od najelitnijih klubova u gradu. Brzo sam naučila da puno pomažu skupa odjeća i velike napojnice. Osoblje me brzo zapamtilo i, ukoliko su im moji dolasci bili neobični, nisu to nikada rekli i rado su me smještali za stol u kutu koji sam uvijek tražila. Pretpostavljam da su mislili kako sam kći kakva tajkuna ili političara. Tko god da sam, imala sam novaca i mogla sam tamo boraviti, a njima je bilo važno samo to.

Ipak, prvih nekoliko večeri u klubu obeshrabrilo me. Slavuj je možda bio elitno okupljalište moroja, ali navraćali su i ljudi. U početku je izgledalo kao da su oni jedini posjetitelji. Kako bi noć odmicala, bilo bi sve više ljudi i, promatrajući pune stolove i mnoštvo

okupljeno oko bara, nisam vidjela ni jednoga moroja. Ono najvažnije što sam vidjela bila je žena duge, platinastoplave kose koja je s društvom ušetala u predvorje. Na trenutak mi je srce stalo. Žena mi je bila okrenuta leđima, ali toliko je sličila Lissi da sam bila uvjereni kako su me pronašli. Čudno je bilo to što nisam znala trebam li biti uzbuđena ili užasnuta. Lissa mi je jako, jako nedostajala, ali istodobno nisam željela da sudjeluje u ovoj mojoj opasnoj pustolovini. Tada se žena okrenula. Nije bila Lissa. Nije bila ni morojka, nego običan čovjek. Disanje mi se polako vratilo u normalu.

Prije otprilike tjedan dana napokon sam ih ugledala. Skupina morojki došla je na kasni ručak, a pratilo ih je dvoje čuvara, muškarac i žena koji su službeno i tiho sjedili za stolom dok su njihove šticienice ogovarale, smijale se i uživale u poslijepodnevnom pjenušcu. Najvažnije je bilo da me čuvari ne zamijete. Ako znate što tražite, moroje nije teško opaziti: viši su od većine ljudi, blijedi i supermršavi. Također se čudno smiju i drže usne tako da sakriju očnjake. Dhampiri, zbog svoje ljudske krvi, izgledaju... pa, kao ljudi.

Tako sam ja definitivno izgledala neizučenom ljudskom oku. Visoka sam oko metar i sedamdeset i, dok morojke imaju nestvarna tijela manekenki s modnih pista, ja sam atletske građe i imam obline. Geni mog nepoznatog oca turskoga podrijetla i previše vremena provedena na suncu podarili su mi maslinastu put koja je dobro pasala uz moju dugu, gotovo crnu kosu i jednako tamne oči. Ali, osobe odgojene u svijetu moroja pomnijim zagledanjem prepoznale bi me kao dhampiricu. Nisam sigurna zbog čega — možda nas je neki instinkt privlačio našoj vrsti i prepoznavao mješavinu morojske krvi.

Bez obzira na to, bilo je ključno da čuvarima izgledam poput čovjeka kako im ne bih dala razloga za uzbunu. Sjedila sam u svom kutu na drugom kraju prostorije, prebivala po kavijaru i pretvarala se da čitam knjigu. Samo da se zna, kavijar mi je bio odvratn, ali činilo se da ga u Rusiji ne možete izbjeći. Pogotovo na skupim mjestima. Kavijar i boršč — vrsta juhe od cikle. U Slavuju gotovo nikada nisam uspjela pojesti cijeli obrok i nakon toga sam uvijek proždrljivo jurila u McDonald's, iako je ruski McDonald's bio malo drukčiji od onog uz koji sam odrasla u SAD-u. Ipak, jesti se mora.

Proučavanje morojki dok njihovi čuvari ne gledaju stavilo je moje vještine na test. Istina, čuvari tijekom dana nisu imali puno razloga za brigu jer strigoji ne izlaze na sunce. Ali, čuvarima je bilo u prirodi paziti na sve i očima su neprestano pretraživali prostoriju. Prošla sam istu obuku kao i oni i znala sam njihove trikove pa sam uspijevala špijunirati a da me ne primijete.

Žene su često dolazile, obično kasno poslijepodne. Akademija je imala noćni raspored, ali moroji i dhampiri koji žive među ljudima imaju ili dnevni ritam ili nešto između. Neko sam vrijeme razmišljala o tome da im pridem — pa čak i njihovim čuvarima. Nešto me sprječavalo. Kad bi netko znao gdje se nalazi grad u kojem žive dhampiri, to bi bio *muški* moroj. Mnogi su posjećivali dhampirске gradove u nadi da će im se posrećiti s lakim dhampiricama. I tako sam si obećala da ću pričekati još tjedan dana i vidjeli hoće li doći kakvi tipovi. Ako ne, onda ću vidjeti što mogu doznati od žena.

Prije nekoliko dana napokon su počela dolaziti dvojica moroja. Obično su dolazili kasnije navečer, kada je počinjala prava zabava. Bili su desetak godina stariji od mene i jako zgodni. Nosili su skupa odijela i svilene kravate. Držali su se poput moćnih, važnih ljudi i kladila bih se da su bili plemići — pogotovo jer je svaki imao svog čuvara. Čuvari su uvijek bili isti, mladi muškarci koji su nosili odijela da se uklope, ali su i dalje sve pažljivo promatrali.

A tu su bile i žene — uvijek žene. Dvojica moroja neprestano su očijukali, stalno su se nabacivali svim ženama koje su vidjeli — čak i ljudima. Ali nikada nisu odlazili kući s ljudima. To je bio tabu, još uvijek čvrsto zasađen u našem svijetu. Moroji su se stoljećima držali odvojeno od ljudi bojeći se da će ih otkriti rasa koja je postala toliko brojna i moćna.

Ali, to nije značilo da su kući odlazili sami. Tijekom večeri, obično bi se pojavile dhampirice — svake večeri druga. Nosile su kratke haljine i puno šminke, puno su pile i smijale se na svaku njihovu riječ — iako vjerojatno nisu bili toliko duhoviti. Žene su uvijek imale raspuštenu kosu, ali svako malo zabacile bi glavu i otkrile vratove pune modrica. To su bile krvne kurve, dhampirice koje su dopuštale morojima da im piju krv tijekom seksa. To je također bio tabu — ali i dalje se potajno događalo.

Htjela sam dobiti jednog od moroja nasamo, daleko od pronicljivih pogleda čuvara, da ga mogu ispitati. Ali to je bilo nemoguće. Čuvari nikada nisu ostavljali svoje moroje bez nadzora. Pokušala sam ih čak i slijediti, ali svaki put kad bi napustili klub, istog bi trena uskočili u limuzinu — a ja ih nisam mogla slijediti pješice. Frustriralo me sve to.

Večeras sam napokon shvatila da moram pristupiti cijeloj skupini i riskirati da me dhampiri otkriju. Nisam znala traži li me tko kod kuće i bi li skupini uopće bilo bitno tko sam. Možda sam imala previsoko mišljenje o sebi. Definitivno je bilo moguće da nikoga zapravo nije briga za curu koja je pobjegla iz škole. Ali, ako me netko *doista* tražio, moj je opis bez sumnje kolao među čuvarima diljem svijeta. Iako sam sada imala osamnaest, mislim da nekima ne bi bio problem odvući me natrag u SAD. A nije bilo šanse da se vratim dok ne pronađem Dimitrija.

Tada, baš dok sam razmišljala kako prići morojima, jedna je dhampirica ustala od stola i otišla do bara. Čuvari su je, naravno, promatrali, ali nisu mislili da joj prijeti opasnost i fokusirali su se na moroje. Sve sam vrijeme mislila kako je razgovor s morojem najbolji način da doznam za selo dhampira i krvnih kurvi — ali ima li boljeg načina da se takvo mjesto nađe nego pitati *pravu* krvnu kurvu?

Ležerno sam ustala od stola i približila se baru, kao da i ja idem po piće. Stala sam pokraj dhampirice koja je čekala pipničara i promatrala je krajičkom oka. Bila je plavuša i nosila je dugu haljinu prekrivenu srebrnim šljokicama. Nisam mogla odlučiti je li moja uska, crna haljina od satena pokraj njezine izgledala ukusno ili dosadno. Svi njezini pokreti — čak i način na koji je stajala — bili su graciozni poput pokreta plesačice. Pipničar je posluživao druge i znala sam da moram povući prvi potez. Nagnula sam se prema njoj.

»Govoriš li engleski?«

Iznenadeno je poskočila i pogledala me. Bila je starija nego što sam očekivala — godine je vješto sakrila šminkom. Plavim me očima brzo procijenila i prepoznala da sam dhampirica. »Da«, rekla je oprezno. I u toj jednoj riječi čuo se tvrdi naglasak.

»Tražim grad... grad u Sibiru u kojem živi puno dhampira. Znaš o čemu govorim? Moram ga pronaći.«

Ponovno me proučila i nisam mogla pročitati njezin izraz lica. Lice joj nije ništa odavalo, kao da je čuvarica. Možda je nekoć prošla obuku.

»Nemoj«, rekla je izravno. »Zaboravi to.« Okrenula se i opet usmjerila pogled prema pipničaru koji je nekome slagao plavi koktel ukrašen trešnjama.

Dotakla sam joj ruku. »Moram ga pronaći. Jedan muškarac...« Riječ mi je zapela u grlu. Toliko o mojem smirenom ispitivanju. Sama pomisao na Dimitrija i... srce mi je stalo. Kako ću to uopće objasniti ovoj ženi? Da slijedim slabašan trag i tražim muškarca kojeg sam voljela najviše na svijetu — muškarca koji je protiv volje pretvoren u strigoja i kojeg sada moram ubiti? Čak i sada mogu savršeno jasno zamisliti toplinu njegovih smeđih očiju i način na koji su me njegove ruke dodirivale. Kako da učinim ono radi čega sam prešla ocean?

Usredotoči se, Rose. Usredotoči se.

Dhampirica je ponovno pogledala prema meni. »Nije toga vrijedan«, rekla je pogrešno me shvativši. Sigurno je mislila da sam zaljubljena jadnica koja naganja nekog dečka — što, pretpostavljam i jesam. »Premlada si... nije prekasno da sve to izbjegneš.« Lice joj možda nije ništa odavalo, ali u glasu joj se čula tuga. »Učini nešto drugo sa životom. Drži se podalje od tog mjesta.«

»Znaš gdje je to!« uzviknula sam, preuzbuđena da objasnim kako ne odlazim tamo biti krvna kurva. »Molim te, moraš mi reći. Moram otići tamo!«

»U čemu je problem?«

Okrenule smo se i zagledale u neustrašivo lice jednog od čuvara. K vragu. Dhampirica možda nije njihov prioritet, ali primijetili bi da je netko zlostavlja. Čuvar je bio samo malo stariji od mene i zavodljivo sam mu se nasmiješila. Možda moja kratka haljina nije otkrivala koliko i njezina, ali znala sam da čini čuda za moje noge. Valjda ni čuvar nije otporan na to? E pa, činilo se da jest. Strog pogled dao mi je do znanja da moj šarm ne djeluje. Ipak sam odlučila okušati sreću i pokušati doznati nešto od njega.

»Tražim grad u Sibiru, grad u kojem žive dhampiri. Znaš za takvo mjesto?«

Nije ni trepnuo. »Ne.«

Divno. Nijedno od njih nije htjelo pomoći. »Dobro, možda tvoj šef zna?« pitala sam stidljivo i nadala se da zvučim poput krvne kurve u usponu. Ako dhampiri ne žele progovoriti, možda će jedan od moroja htjeti. »Možda želi društvo i želi popričati sa mnom.«

»Već ima društvo«, odvratio je čuvar glatko. »Ne treba novo.«

I dalje sam se smiješila. »Jesi li siguran?« prela sam. »Možda trebamo njega pitati.«

»Ne«, odgovorio je čuvar. U toj jednoj riječi čula sam i iza-zov i naredbu. *Odbij!* Ne bi oklijevao napasti sve koje smatra prijateljstvom za gospodara — čak ni bijednu dhampiricu. Pomislila sam ustrajati, ali brzo sam odlučila poslušati upozorenje.

Nehajno sam slegnula ramenima. »Ne zna što propušta.«

Bez drugih riječi ležerno sam se vratila do svoga stola, kao da mi to odbijanje nije važno. Sve to vrijeme držala sam dah i napola očekivala da će me čuvar uhvatiti za kosu i izvući iz kluba. Ali nije. Dok sam uzimala kaput i stavljala nešto novca na stol, vidjela sam kako me promatra opreznim i proračunatim očima.

Na isti nehajan način izišla sam iz Slavuja i krenula prema punoj ulici. Bila je subota navečer i u blizini je bilo puno drugih klubova i restorana. Ljudi željni provoda napunili su ulice, neki skupo odjeveni poput gostiju u Slavuju, a drugi mojih godina i ležerni. Redovi za klubove izlazili su na ulicu, plesna je glazba vibrirala od basa. Ostakljeni restorani otkrivali su elegantne goste i bogate stolove. Hodajući kroz gomilu, okružena razgovorima na ruskom, odolijevala sam porivu da se osvrnem. Nisam htjela potaknuti dodatne sumnje u slučaju da me taj dhampir promatrao.

Ali, kad sam skrenula u mirnu ulicu koja je bila prečac do mojega hotela, čula sam tihi zvuk koraka. Očito sam pobudila dovoljno sumnje da me čuvar odlučio pratiti. Dobro, nema šanse da mu dopustim da me iznenadi. Možda jesam niža od njega — i u haljini i cipelama na petu — ali borila sam se s puno muškaraca uključujući i strigoje. Mogla sam srediti tog tipa, pogotovo ako iskoristim element iznenađenja. Već sam toliko puta prošla ovim

susjedstvom da sam dobro znala sve njegove tajne. Ubrzala sam korak i naglo skrenula i za nekoliko uglova, a jedan me od njih odveo u mračnu i napuštenu uličicu. Zastrašujuće, da, ali dobro mjesto za zasjedu kada sam se sakrila u ulaz zgrade. Tiho sam izula cipele. Bile su crne sa slatkim kožnim remenčićima, ali nisu bile idealne za tučnjavu, osim ako petom ne želim nekome iskopati oko. Ustvari, to nije bila loša zamisao. Ali nisam bila toliko očajna. Bez cipela, pločnik mi je pod nogama bio hladan jer je dan prije padala kiša.

Nisam dugo čekala. Nekoliko trenutaka poslije čula sam korake i na tlu vidjela dugu sjenu svoga progonitelja. Stvaralo ju je treperavo svjetlo ulične lampe u susjednoj ulici. Moj je progonitelj stao i bez sumnje me tražio. Zbilja, pomislila sam, ovaj je tip nepažljiv. Nijedan čuvar u potjeri ne bi bio toliko očit. Trebao se tiše kretati i ne izlagati se tako lako. Možda obuka za čuvare u Rusiji nije tako dobra kao naša. Ne, to ne može biti. Ne kada pomislim kako se Dimitri rješavao neprijatelja. U Akademiji su ga zvali bogom.

Moj je progonitelj načinio još nekoliko koraka i tada sam ja iskočila iz zaklona, šaka spremnih na borbu. »Dobro!« uzviknula sam, »samo sam htjela postaviti nekoliko pitanja pa stoga odbij ili...«

Skamenila sam se. Ispred mene nije stajao čuvar iz kluba, nego ljudsko biće. Cura mojih godina.

Bila je moje visine, imala je kratku tamnoplavu kosu i tamnomodri mantil koji je izgledao skupo. Vidjela sam da ispod nosi lijepe elegantne hlače i kožne čizme koje su također izgledale skupo. Još me više zapanjilo to što sam je prepoznala. Vidjela sam je dva puta kako razgovara s morojima u Slavuju. Pretpostavljala sam da je još jedna od žena s kojima su očijukali i brzo sam zaboravila na nju. Na kraju krajeva, kakve koristi imam od čovjeka?

Lice joj je dijelom bilo u sjeni, ali i pri slabom svjetlu vidjela sam da je razdražena. To baš i nisam očekivala.

»To si ti, zar ne?« pitala je.

Novi šok. Govorila je engleski s američkim naglaskom poput mojega.

»Ti si ta koja ostavlja leševe strigoja po gradu. Vidjela sam te večeras u klubu i znala sam da to moraš biti ti.«

»Ja...« Nijedna druga riječ nije mi prešla preko usana. Nisam znala kako odgovoriti. Čovjek koji tako ležerno govori o strigojima? To je bilo nečuveno. Susret sa strigojem u mračnoj uličici manje bi me iznenadio od ovoga. U životu još nisam doživjela nešto slično. Činilo se da je ne zanima moj šok.

»Gle, ne možeš to raditi. Dobro? Znaš kakva je gnjavaža to sređivati? Ovo pripravnništvo dovoljno je grozno i bez toga da mi ga ti dodatno zakomplikiraš. Policija je pronašla tijelo koje si ostavila u parku, znaš? *Ne možeš* ni zamisliti koliko sam veza morala povući da to zataškam.«

»Tko... tko si ti?« upitala sam napokon. Imala je pravo. *Jesam*, ostavila sam tijelo u parku, ali zbilja, što sam trebala učiniti? Oduvci ga natrag u hotel i reći lakaju da mi je prijatelj previše popio?

»Sydney«, djevojka je rekla umorno. »Zovem se Sydney. Ja sam dežurna alkemičarka.«

»Ti si što?«

Glasno je uzdahnula i bila sam prilično sigurna da je zakolutala očima. »Naravno. Sad je sve jasno.«

»Ne, nije baš«, odvrtila sam napokon se pribavši. »Ustvari, mislim da si ti ta koja mora puno toga objasniti.«

»Vidim, i drska si. Jesi li ti nekakav test koji su poslali da prođem? Čovječe, to je sigurno to.«

Sad sam već postajala ljutita. Nisam voljela kad me netko kori, a definitivno mi se nije sviđalo da to radi čovjek koji govori kao da je ubijanje strigoja nešto loše.

»Gle, ne znam tko si ti ni kako znaš za sve ovo, ali neću trpjeti da...«

Obuzela me mučnina i ukočila sam se. Ruka mi je instinktivno pošla prema srebrnom kolcu koji sam nosila u unutarnjem džepu kaputa. Sydney je i dalje izgledala razdraženo, ali sada je bila i zbunjena zbog nagle promijene moga stava. Zamjećivala je stvari, toliko joj priznajem.

»Što se događa?« pitala je.

»Imat ćeš još jedno tijelo na rukama«, rekla sam, a strigoj je nasrnuo na nju.